

Havkajaktur på Hjarbæk Fjord

Lørdag den 22. august 2009 mødtes vi otte deltagere i Pagaj og fik læsset kajakker og andet grej. Himlen varslede godt vejr, og der var højt humør og forventning om nye oplevelse med vores fælles sport. Efter en lille omvej efter et glemmt kort, kom vi af sted mod Knudby, hvor vi havde aftale om at lægge ud fra pladsen foran Hjarbæk Havkajak Klub. På vejen så vi, hvordan nattekuldens dug endnu hang i vejkantens spindelvæv, flot beskinnet af solen, måske et varsel om en god dag.

I Knudby var der en fin plads med nydelige græsrabatter, borde og bænke, og "lægge-fra-land-kaffen" nød vi i fuld sol. En mobiltelefon ringede i en af kajakkerne, men den var - mente Rasmus - for langt væk til at vi kunne nå den. Lige inden afgang ringede vi til Jens Peder, som var på et tre dages solotogt i Limfjorden, og aftalen var, at han gerne ville køre med os hjem.

Der var mere mudderbad end sandstrand, hvor vi skulle sætte os i kajakkerne, men ved fælles hjælp kom flere i kajakken uden at tage alt for meget mudder med. Snart gik det nordpå mod Virksund, hvor vi hurtigt fik øje på de to markante gravhøje, der ca. 3.000 år gamle og ligger syd for Sundstrup. Højene har efter sigende inspireret Johs. V. Jensen til linjerne "Gravhøje kroner det grønne land, hvor skønt fortoner sig sø og strand". Vi holdt os i den vestlige del af løbet op mod dæmningen ved Virksund, og da vi kom nærmere spekulerede nogen af os på, hvorfor der på nettet står, at slusen er åben kl. 21.00, når slusen rent faktisk var lukket. Men vi fik hurtigt hjælp, for Jens Peder dukkede pludselig frem bag rørskoven. Han kunne fortælle, at man roede frem til slusen, stak sin pagaj op og trykkede på en knap, og derved sendte signal til slusemesteren om, at man gerne ville lukkes ind. - Det måtte vi prøve.

Henne ved slusen var det nu ikke nødvendigt at give signal, slusemesteren havde åbenbart set os, for sluse-porten blev sænket i vandet, og hurtigt var vi "fanget" sammen med en efterfølgende osende motorbåd. Over os var larmen af bilerne, der kørte over broklappen. Hvor mange gange han man ikke gjort det uden at tænke på de eventuelle "underboere". Nu var det spændende at se, om der var forskel på vandhøjden i og uden for slusen. Det var der dog ikke, og vi blev igen løsladt og roede over i Virksund havn, hvor vi drøftede dræbergopler, som iflg. Berlingske af 23.8.09 findes udbredt i Limfjorden. Mette fik tørret sin Valley, som af en eller anden grund havde taget vand ind. Rasmus gav højlydt udtryk for, at han nød, at der nu - endelig - var tid til at nyde naturen og vejret.

Herefter tilbage til slusen - denne gang med tryk på den omtalte knap - og efter en ny løsladelse gik turen sydpå med mod gravhøjene og videre ned mod Knudshoved - gad vist hvor mange af dem, der findes i Danmark. På vejen ned så vi en stor flok heste, som fulgte os et stykke ned langs stranden, og en række store grantræder, var åbenbart rasteplass for skarver, for der lettede rigtig mange, da vi roede forbi. Vi så også rigtig mange "? ? -fugle" på det stræk. De havde en kløftet hale, vingeform som en svale, og de var lidt større end en solsort. De var grå med hvide partier, og sagde "tjui tjui", når de lettede. Erik, der også er jæger, kendte ikke fuglen. Men den må vi have sat navn på senere.

Da rundede Knudshoved var der en flot udsigt over til Vorde kirke, som ligger på en høj bakke øst for Hjarbæk. Trangen til en pause og frokost havde meldt sig, og vi fandt ind til en lille plads med klippet græs, bord og bænke, kun stranden var ikke særlig lækker. Nogle mente endda, at det var toiletpapir, som lå spredt i tangen langs strandkanten. Men vi kom ind, og fik en hyggelig og velfortjent frokost, hvor vi fik kortet over fjorden frem. Vi fik sat navne på det, som var at se, og vi fik aftalt turens videre forløb. Vi enedes om, at lade Simsted Å vente til en anden gang, og tre besluttede at ro direkte til Hjarbæk havn, mens de øvrige ville over til Skals Å.

Vi fik hurtigt pakket sammen, for vestpå over Knudby kom dagens eneste egentlige regnbyge. Vi fik regnjakker på, men det viste sig, at det næsten ikke var umagen værd, for efter fem minutter var regnen ophørt.

På turen mod Skals Å fulgte vi først kysten mod øst i håb om at få et kik ind til Lynderupgård, som er en særdeles flot herregård i bindingsværk. Men nej. Den var ikke at se fra vandet, og kursen blev nu lagt sydøst ned mod bugten ved den gamle jernbanebro fra den nedlagte Løgstørbane. På grund af bygevejret fik vi en frisk sidesø at ro i. Nede ved broen lå en usandsynlig stor flok svaner. Jeg tog et billede, af et udsnit af flokken, og på det har jeg talt mindst 45 svaner. Billedet kan ses under i Pagajs fotoarkiv.

Det var en uforglemmelig oplevelse, da de besluttede sig for at lette, både synet og lyden var fantastisk. Derimod var udmundingen af Skals Å ingen stor oplevelse, så det blev blot til en hurtig vending, efter at Mette og jeg var blevet enige om, at huset "henne om hjørnet" blot var en gammel pumpestation.

Vi gjorde derefter klar til at ro mod Hjarbæk. De fem af os lå lidt spredt på vandet, og vinden havde lagt sig helt. Der var pludselig meget lyd, og det var som om der var ekko i den lille bugt. Selv Rasmus, der lå stadig inde i åløbet og bøvlede lidt med en lynlås, kunne høre vore drilske bemærkninger.

På turen mod Hjarbæk passerede vi igen store rørskove, og fra dem littede flere hejrer og store flokke af viber, og så de der "tjui tjui fugle". Langs kysten fandt jeg noget af den friske grønne tang, og tog det på dækket for senere, at vise Anna, at det ikke var toiletpapir men visnet tang, der lå i strandkanten. Lis mente endda, at tangen - i frisk stand - kunne bruges til madlavning. Da vi fik Hjarbæk havn i sigte, havde vinden rejst sig igen, så der var lidt krappe bølger at hoppe i, men ret hurtigt var vi inde i havnen, hvor Erik og Henning havde fundet en bro, hvorfra det var let at gøre landgang.

Anna og Erik trakterede med kaffe og vaniliekranse, og vi måtte også hjælpe Jens Peder med at tømme lidt af hans proviant, og det var slet ikke ilde, der skulle blot en proptrækker til. Men også ved afslutningen af denne pause kom der et par dryp fra himlen. Vi kom i kajakerne og roede så i jævn vind over mod det enlige træ på Kvals Hage - hvor det stank fælt af rådne tang - og så videre mod nordvest og Knudby.

På det stræk så vi den flotte Tårupgård, hvor den bagved liggende kirke ser ud som om den er en del af den flotte herregård, som er opført i det 1600-århundrede. Erik ville helt tæt på, for der gik noget på plænerne ned mod vandet. Nogle mente, det var fasaner, og andre tale om geder. Jeg tror mest på de sidste, men jeg fik i grunden ikke hørt, hvem der havde ret. Men flot var det.

Tilbage i Knudby talte vi om, hvorfor fiskerjollerne lå for svaj. Vi syntes, at der burde være en bro i stedet. Forklaringen fik vi af en ældre gæv Knudby-borger, som kom vadende ind fra sin jolle. - Det kneb simpelthen med at lodsejerne kunne blive enige.

Vi fik læsset de 9 kajakker, og tog turen hjem til Holstebro, og i hvert fald kunne vi i vores bil blive enige om, at vi havde haft en god dag.

I turen - der i det her beskrevne forløb var på 27,6 km - deltog Anna, Erik, Henning, Jens Peder, Mette, Rasmus, Solveig og undertegnede.

Tak for en god dag - Mange hilsner fra

Ole